

[Gustav Pedersen.]

ke, såsnart de første afsætningskriser sætter ind. Det kunne måske derfor være på sin plads at gøre de mindre erhvervsdrivende opmærksom på, at det er farligt at nære altfor store forventninger til den tid, da de kapitalstærke konkurrenter får håls- og håndsret over karakteren af den konkurrence, hvis formål normalt er at kvæle så mange af de små, som det nu engang er gør ligt.

Det er iøvrigt karakteristisk for den mere outrerede del af den propaganda, der føres i den anledning, at det slet ikke er befolkningen og forsyningerne, der tilsyneladende er det afgørende. Jeg kan citere et par linier fra en spidsartikel i „Jyllandsposten“ af 5. september 1948. Jeg anmoder den højtærede formand om tilladelse til et kort citat nu og lidt senere. Der stod i denne spidsartikel følgende:

„Vi fik neonlys og ophævelse af gasrationering samt andre endnu mere uvæsentlige lempelser.“

Senere i den samme artikel stod der følgende:

„Kort sagt gælder det om hurtigst muligt at få ryddet de fleste skranker for erhvervslivets handlefrihed. I forhold hertil betyder det mindre, at vi får mere franskbrød og neonlys.“

Tydeligere kan det i virkeligheden ikke siges. Hvis franskbrød og gas er en bagatel for befolkningen, er sådan set de mest vigtige ting for befolkningen bagateller. Så er kaffen, når den kommer, vel også en bagatel, og udenlandsk brændsel, når det bliver til rådighed i nødvendig udstrækning, og endelig er vel til syvende og sidst kød og flæsk, fedtstoffer ja, selv lagner bagateller. Den ene vare, når man er på så vigtige områder som flæsk, brød og gas, er vel i sig selv ikke mere vigtig end den anden, men det fremgår altså tydeligt, at det, „Jyllandsposten“ mener, er, at befolkningens adgang til at købe, oven i købet i visse tilfælde livsvigtige ting, er en bagatel, hvorimod importørernes adgang til selv at bestemme, hvad landets valuta skal bruges til, ikke er en bagatel.

Der er vel ikke noget menneske, der har tænkt, at alle de ting, vi manglede, skulle komme på en gang. Det, man længes efter, er jo netop det, som nu begynder, at vi fra periode til periode kan udvide vore købemuligheder så langt, som midlerne rækker. Det har for regeringen været det første mål, fordi befolkningens forsyning med de nødvendige varer nu engang må være nummer et, og jeg synes, at regeringen ikke blot

har fulgt den rigtige vej, men er nået et godt stykke fremad.

Heroverfor står det, der er givet klare og rene udtryk for i „Jyllandsposten“, men som i virkeligheden går som en rød tråd gennem alle angrebene på det, man kalder restriktioner, men hvormed man tænker mere på båndene på importørerne end på befolkningens forsyning, idet det åbenbart ikke er så afgørende, om vi når til en forsvarlig forsyning af befolkningen, når blot importørerne får lov at handle på de felter, hvor de største fortjenstmuligheder ligger.

Det er sandsynligt, at man fra erhvervenes ansvarlige repræsentanter vil sige, at det er at sætte problemet på spidsen, men det må bemærkes dertil, at det hverken er regeringen, socialdemokratiet eller vor presse, der har angivet tonen i denne diskussion. Det er i virkeligheden sådan, at det er de mest ansvarløse, der præger denne propaganda, således at den øvrige del af det frie erhvervslivs tilhængere lader sig trække langt videre, end de egentlig synes om, hvis de skal tænke på de farlige konsekvenser. Konsekvensen må blive, at som det i 30'erne var umuligt at få en fast linie i regeringsarbejdet på anden måde end gennem socialdemokratiet, gives der også nu kun en eneste mulighed, en socialdemokratisk regering.

Der har under sommerferiemøderne været talt meget, først og fremmest fra venstres side, men også fra konservativ side om, at regeringen ikke blot skal tage hensyn til, at den er en mindretalsregering, men også skal tage hensyn til, at der er flertal imod statsindgreb, eller som man siger det, at der er antisocialistisk flertal. Netop derfor er der grund til, og ganske særlig ved denne lejlighed, at slå fast, at venstre slet ikke kan skabe en regeringsdygtig koalition, medmindre partiet vil videreføre den linie, socialdemokratiet har anlagt, på samme måde, som man på trods af utallige valglofter i perioden 1945—47 førte lige akkurat den politik, man fortalte socialdemokratiet ville føre, og som man bekæmpede socialdemokratiet for at undgå.

Jeg synes ikke, at venstre fulgte linien særlig dygtigt, men i hvert fald gjorde det ikke noget forsøg på at finde en anden linie, og hvis situationen skulle blive den, at der bliver valg indenfor en forholdsvis kort tid, og venstre skulle tage ansvaret, så ville venstre være nødt til at fortsætte vort arbejde eller som sidst at finde en eller anden tilfældig årsag til at kaste ansvaret fra sig.